

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI SUD U PULI-POLA
Kranjčevićeva 8, 52100 Pula-Pola

Poslovni broj: P-797/2025-12

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Puli-Pola, po sucu toga suda Jeleni Mavrić, kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužitelja Borisa Grgureva iz Pule, Sisplac 23, OIB: 52388125341, zastupanog po punomoćniku Josipu Valiću, odvjetniku iz Pule, protiv tuženika Zagrebačka banka d.d. Zagreb, Trg bana Josipa Jelačića 10, OIB: 92963223473, zastupanog po punomoćnicima iz Odvjetničkog društva Porobija & Porobija, odvjetnicima iz Zagreba, radi utvrđenja ništetnosti, nakon glavne rasprave zaključene 3. srpnja 2026. u prisutnosti tužitelja, punomoćnika tužitelja i zamjenice punomoćnika tuženika, 28. srpnja 2026. objavio i

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se da je nišetna i bez pravnog učinka odredba čl. 23.C. Ugovora o kreditu broj: 7102703112 kojeg su tužitelj, kao korisnik kredita, i tuženik, kao banka, sklopili 3. svibnja 2005., a koja glasi:

„Korisnik kredita može izvršiti prijevremenu konačnu otplatu kredita uz plaćanje naknade prema važećoj Odluci o Tarifi naknada za usluge u poslovima koje obavlja Kreditor, odnosno općim uvjetima poslovanja Kreditora.“

II. Nalaže se tuženiku Zagrebačka banka d.d. Zagreb, OIB: 92963223473 da tužitelju Borisu Grgurevu, OIB: 52388125341, nadoknadi trošak parničnog postupka u iznosu od 419,38 eura zajedno sa zakonskom zateznom kamatom koja teče od dana donošenja prvostupanjske presude 28. srpnja 2026. pa do isplate, po stopi određenoj, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku od 15 dana.

III. Odbija se zahtjev tuženika za naknadu troška parničnog postupka, kao neosnovan.

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi od 23. prosinca 2025. navodi da je tužitelj kao korisnik kredita sa tuženikom 3. svibnja 2005. sklopio Ugovor o kreditu, koji se vodi pod brojem 7102703112, kojim je ugovorom tuženik odobrio tužitelju kredit u kunsjoj

protuvrijednosti iznos od 83.538,00 CHF pod uvjetima i rokovima kako je utvrđeno predmetnim ugovorom. Tužitelj je iskoristio svoje pravo iz čl. 23.C citiranog Ugovora o kreditu te je 8. kolovoza 2012. izvršio djelomičnu prijevremenu otplatu kredita, a tuženik mu je temeljem odredbe čl. 23.C istog Ugovora zaračunao i naplatio izlaznu naknadu u iznosu od 103,84 eura / 782,39 kuna. Smatra da je predmetna ugovorna odredba ništetna iz više razloga. Prvenstveno, ukazuje na odredbu čl. 81. st. 2. tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ broj: 96/03, dalje: ZZP/03), prema kojoj se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca. U konkretnom slučaju, Ugovor o kreditu zaključen između tužitelja i tuženika je standardni, tipizirani ugovor, koji je u tom periodu tuženik sklopio s vrlo velikim brojem korisnika, a na čiji sadržaj tužitelj nije imao nikakav utjecaj niti mu je dana mogućnost pregovora glede bilo koje odredbe istoga. Ističe da se, sukladno odredbi st. 1. istog članka, ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Načelo savjesnosti i poštenja jedno je od temeljnih načela obveznog prava, a sadržano je u odredbi čl. 4. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ broj: 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22, 145/23, 155/23, dalje: ZOO), kojom odredbom je propisano da su se u zasnivanju obveznih odnosa i ostvarivanju prava i obveza iz tih odnosa sudionici dužni pridržavati načela savjesnosti i poštenja. To zapravo znači da su sudionici obveznih odnosa prilikom zasnivanja i za vrijeme trajanja takvih odnosa dužni postupati obzirno i uvažavati interese obje strana, a što tuženik sasvim sigurno nije činio kada je, koristeći tužiteljev nepovoljniji položaj, ugovorio da je ovlašten tzv. izlaznu naknadu zaračunati sukladno vlastitim uvjetima, a bez ugovaranja bilo kakvih kriterija i parametara o kojima ovisi visina takve naknade, pa čak i bez ugovaranja gornjeg limita. Budući da je visina tzv. izlazne naknade ovisila isključivo o odluci jedne ugovorne strane, i to tuženika, prouzročena je znatna neravnoteža u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja. Naime, jednostranim određivanjem visine tzv. izlazne naknade, tuženik kao vjerovnik je zapravo jednostrano određivao obvezu tužitelja kao dužnika. Obzirom da je iz svega navedenog sasvim razvidno da je predmetna ugovorna odredba nepoštena, ističe da je čl. 87. ZZP/03 propisano da je nepoštena ugovorna odredba ništava (ništetna). Osim što je ništetna temeljem naprijed citiranih odredbi ZZP/03, predmetna ugovorna odredba ništetna je i temeljem odredbi ZOO-a, budući da je iz ranije navedenih razloga činidba neodređena i neodrediva. Naime, odredbom čl. 269. st. 2. ZOO-a jasno je određeno da činidba mora biti moguća, dopuštena i određena, odnosno odrediva. Nadalje, sukladno odredbi čl. 272. st. 1. ZOO-a činidba je odrediva ako ugovor sadrži podatke s pomoću kojih se može odrediti ili su strane ostavile trećoj osobi da ju odredi, a što ovdje nipošto nije slučaj. Obzirom da je spornom ugovornom odredbom određeno samo da tužitelj/korisnik kredita može izvršiti prijevremenu otplatu kredita samo uz suglasnost i uz uvjete koje odredi tuženik/Kreditor, tužiteljeva obveza je i u trenutku zaključenja Ugovora i u trenutku prijevremene otplate kredita bila neodređena i neodrediva. S tim u vezi, tužitelj ukazuje na odredbu čl. 270. st. 1. ZOO-a. Osim toga, predmetna odredba je suprotna kogentnoj zakonskoj normi sadržanoj u odredbi čl. 1024. st. 4. ZOO-a, kojom je propisano da u slučaju vraćanja kredita prije određenog roka banka ne može uračunati kamate za vrijeme od dana vraćanja kredita do dana kada ga je po ugovoru trebalo vratiti. Naime, nije sporno da davatelj kredita sukladno st. 3. predmetnog članka ima pravo od korisnika kredita zahtijevati naknadu štete, ali

samo ako je štetu zaista i pretrpio. Međutim, tuženik u konkretnom slučaju nije pretrpio bilo kakvu štetu pa je za zaključiti da sporna naknada zapravo predstavlja naknadu izmakle dobiti radi „gubitka“ kamate, a što je suprotno naprijed citiranoj kogentnoj odredbi ZOO-a, kojom je propisano da davatelj kredita na takvo što nema pravo. Predlaže da sud prihvati tužbeni zahtjev.

2. U odgovoru na tužbu tuženik u cijelosti osporava istaknute zahtjeve kao neosnovane, uključujući pravnu osnovu, te činjenice i razloge kojima je tužitelj obrazložio svoju tužbu u ovom sporu. Ističe prigovor zastare. Ukazuje kako podnošenje (isključivo) deklaratornih tužbi koje se podnose bez stvarnog pravnog interesa odnosno bez kondemnatornih zahtjeva, predstavlja zlouporabu prava na pristup sudu, te dovodi do pravne nesigurnosti, neopravdanog opterećenja sudova, neprimjerenog povećanja troškova i odgađanja postupaka kao i u konačnici odgađanja konkretnog rješenja odnosno pružanja kompletne zaštite koja se ostvaruje tek isticanjem kondemnatornog zahtjeva. Tužitelj u ovom predmetu postavlja isključivo deklaratorni tužbeni zahtjev za utvrđenje ništetnosti odredbe o naknadama, navodeći kako je banka nezakonito naplatila naknadu te također uz tužbu prilaže i potvrdu o plaćenju naknadi. Međutim, tužitelj ne obrazlaže u čemu se sastoji pravni interes za podnošenje isključivo deklaratornog tužbenog zahtjeva, pored očite mogućnosti postavljanja kondemnatornog zahtjeva koji pravni interes je presudan i predstavlja procesnu pretpostavku za odlučivanje o deklaratornoj tužbi. Navodi kako čl. 187. st. 2. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj: 53/91, 91/92, 112/99, 129/00, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22, 155/23, 146/25, dalje: ZPP) propisuje procesne pretpostavke za podnošenje tužbe za utvrđenje, odnosno navedeni članak propisuje da tužitelj ima pravo podići tužbu za utvrđenje kada isti ima pravni interes da sud utvrdi postojanje kakva prava prije dospelosti zahtjeva za činidbu iz istog odnosa. Ukazuje kako je vrijednost predmeta spora od strane tužitelja naznačena suviše visoko (1.328,00 eura) obzirom da je tužitelj osporava ugovornu odredbu prema kojoj je platio iznos od 103,84 eura. Napominje kako sama okolnost da su odredbe Ugovora o kreditu unaprijed sastavljene i da o njima nije pojedinačno pregovarano, ne znači da su te odredbe automatski ništetne. Da bi se utvrdila njihova ništetnost, potrebno je dokazati da su takve odredbe protivne načelu savjesnosti i poštenja te da uzrokuju značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, a teret dokazivanja tih okolnosti je na onome tko se na ništetnost poziva. U konkretnom slučaju tužitelj nije niti naveo, a kamoli dokazao postojanje bilo kakve značajne neravnoteže u pravima i obvezama ugovornih strana koja bi išla njemu u korist. Naknada za uvećanu uplatu kredita iz odredbe članka 23.c. Ugovora o kreditu temelji se, osim na slobodi ugovaranja po Zakonu o obveznim odnosima, također i na posebnim propisima namijenjenim zaštiti potrošača. Očito je stoga, kako je neosnovan tužbeni zahtjev usmjeren na ništetnost dijela članka 23.c. Ugovora o kreditu, a koje se odnose na ovlaštenje banke naplatiti naknadu za uvećanu uplatu kredita, a s obzirom da predmetna odredba nije bila protivna prisilnim propisima koji su primjenjivi na predmetni ugovor o kreditu koji je sklopljen 2005. godine, dakle više od 10 godina prije donošenja spomenutog Zakona o stambenom potrošačkom kreditiranju. U konkretnom slučaju obveza plaćanje naknade za uvećanu uplatu kredita je ugovorena jasnim, lako razumljivim i uočljivim odredbama Ugovora o kreditu. Visina naknade je također jasno, lako uočljivo i razumljivo određena pozivom na odredbe Odluke o Tarifi naknada za usluge pa uopće nije dopušteno ocjenjivati da li je predmetna odredba nepoštena. U slučaju da sud ipak smatra kako navedena odredba podliježe testu (ne) poštenosti tuženik prvenstveno

ističe kako je u smislu odredbe članka 81. stavka 1. Zakona o zaštiti potrošača, odlučno utvrditi da li je predmetna odredba, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokovala znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača što je dužan provjeriti sud koji provodi postupak. Naime, neosnovano je shvaćanje tužitelja, da bi naknada za uvećanu uplatu kredita prouzročila značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja kao potrošača. Naime, činjenica da se o pojedinačnoj ugovornoj odredbi nije pregovaralo, još sama po sebi nipošto ne znači da uz to ne treba posebno dokazati da u konkretnom slučaju nije došlo do takve, značajne neravnoteže. Praksa automatskog povezivanja činjenice da se o nekoj odredbi potrošačkog ugovora nije pregovaralo ne vodi neposredno zaključku da je time među ugovornim stranama nastala značajna neravnoteža. Značajnu neravnotežu treba posebno utvrđivati, neovisno o činjenici da se o ugovornoj odredbi nije pregovaralo. Također, tuženik ističe kako se odredbom čl. 1024. st. 4. ZOO-a, kojom je određeno da banka ne može uračunati kamate za vrijeme od dana vraćanja kredita do dana kad ga je po ugovoru trebalo vratiti u slučaju vraćanja kredita prije određenog roka, nikako ne isključuje mogućnost banke naplatiti izlaznu naknadu u slučaju prijevremenog povrata kredita, jer plaćanje izlazne naknade ne predstavlja uračunavanje kamata za vrijeme od dana vraćanja kredita do dana kad ga je tužitelj po ugovoru trebao vratiti. Naime, ne postoji činjenična osnova za tužiteljev ničim obrazloženi zaključak da je tužena banka tužitelju „uračunala kamate za vrijeme od dana vraćanja kredita do dana kad ga je po ugovoru trebalo vratiti“ sukladno odredbi čl. 1024. st. 4. ZOO-a. S time u vezi, pri utvrđivanju ništetnosti sporne ugovorne odredbu iz ugovora o kreditu iz 2005. kako to traži tužitelj, tada bi sud trebao ocijeniti bi li time došlo do značajne neravnoteže u smislu prava zaštite potrošača, a to pak zahtijeva ocjenu u smislu kriterija iz presude Suda Europske unije u predmetu Aziz. Predlaže da sud odbije tužbeni zahtjev u cijelosti.

3. U dokaznom postupku pročitani su: Ugovor o namjenskom kreditu broj: 3204768080, kreditna partija broj: 7102703112 od 3. svibnja 2005., dopis tuženika od 31. prosinca 2024., pregled promjena kamatnih stopa po kreditu broj 7102703112, prometi po kreditu, Dodatak ugovoru o kreditu od 28. siječnja 2016., dopis tužitelja od 13. prosinca 2024., Vrste proizvoda/usluga i naknada, te iskaz tužitelja od 3. srpnja 2026.

4. Tužbeni zahtjev je osnovan.

5. Predmet spora je zahtjev za utvrđenje nišetnom odredbe ugovora o kreditu koji su stranke sklopile 3. svibnja 2005., kojom je ugovoreno da korisnik kredita može izvršiti prijevremenu konačnu otplatu kredita uz plaćanje naknade prema važećoj Odluci o Tarifi naknada za usluge u poslovima koje obavlja Kreditor, odnosno općim uvjetima poslovanja Kreditora.

6. Između stranaka nije sporno da su dana 3. svibnja 2005. tužitelj kao korisnik kredita i tuženik kao kreditor sklopili Ugovor o namjenskom kreditu broj: 3204768080, kreditna partija broj: 7102703112, kojim ugovorom je tuženik odobrio tužitelju kredit u kunsjoj protuvrijednosti iznosa od 83.538,00 CHF te da je odredbom čl. 23.C. Ugovora propisano da korisnik kredita može izvršiti prijevremenu konačnu otplatu kredita uz plaćanje naknade prema važećoj Odluci o Tarifi naknada za usluge u poslovima koje obavlja Kreditor, odnosno općim uvjetima poslovanja Kreditora. Nije sporno da je

navedena naknada naplaćena od strane tuženika sukladno navedenoj odredbi ugovora u iznosu od 782,39 kuna / 103,84 eura i to dana 17. kolovoza 2006. godine.

7. Tužitelj je u svom iskazu naveo kako mu prilikom sklapanja predmetnog ugovora o kreditu nije objašnjena odredba o plaćanju naknade za prijevremenu otplatu kredita, bio je klijent Zagrebačke banke te je imao povjerenje u banku. Nije ni pokušao pregovarati o navedenoj odredbi, no i da je, pretpostavlja da ne bi mogao utjecati na njezin sadržaj jer je taj kredit bio po principu uzmi ili ostavi. Kad je "švicarac" počeo divljati supruga i on su počeli štedjeti da otplate taj kredit čim prije te je za tu naknadu saznao tek kada se obratio banci radi otplate dijela kredita. Rečeno mu je da se ta naknada mora platiti i koliko ona iznosi, no nije mu objašnjeno na koji način se izračunava. To bio uvjet za prijevremenu otplatu. Međutim, to nije bio razlog da on odustane od otplate zato što su u tom trenutku 2012. već bili izluđeni s tim kreditom te su naknadu platili jer im je rečeno da moraju. Navodi da je pravnik, ali je radio u osiguranju. Ugovor prije potpisivanja vjerojatno je pročitao, ali ne može reći koliko detaljno, bilo mu je bitno povjerenje koje je imao u svog bankara koji je rekao da je to najbolji kredit te nije ulazio u detalje. Ne sjeća se da je tada primijetio tu odredbu o izlaznoj naknadi. Nije znao da su Odluka o tarifi naknada i opći uvjeti poslovanja primjenjivi na njegov ugovor i to mu gotovo sigurno nije bilo ni uručeno. Navodi kako je tada rekao bankaru da nije u redu da se naplaćuje ta naknada, no on mu je rekao da je to tako i da se naknada mora platiti pa kako se nije radilo o velikom iznosu u odnosu na sve druge troškove tog kredita, ta naknada nije utjecala na odluku o tome da izvrši otplatu. Taj iznos ga nije financijski ugrozio, ugrozili su ga glavnica i kamata. Nakon što mu je rečeno da mora platiti naknadu u tom iznosu ne sjeća se da li je istu pokušao smanjiti. Misli da je iznos koji mu je naplaćen oko 800,00 kuna. Ta nekretnina nikad nije iznajmljivana, radi se o jednoj staroj štali.

8. Prije svega valja napomenuti da je u vrijeme sklapanja predmetnog ugovora o kreditu na snazi bio čl. 3. ZZP/03 koji je u st. 1. toč. 1. definirao potrošača pa u smislu ovoga Zakona potrošač je svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao na tržištu, u svrhe koje nisu namijenjene njegovom zanimanju niti njegovoj poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti. Iz navedenog proizlazi da je uvjet da bi osoba bio potrošač da on sklapa pravni posao u svrhe koje nisu namijenjene njegovom zanimanju niti njegovoj poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti. Povezano sa tim iz ugovora o kreditu proizlazi da je isti tužitelj sklopio radi kupnje kuće, zapravo se radi o staroj štali za adaptaciju. Pri tome se nigdje u ugovoru ne navodi da je tužitelj sklopio navedeni ugovor primjerice kao obrtnik, kao pravna osoba, kao osoba koja obavlja slobodnu djelatnost ili profesiju ili za potrebe obavljanja takvih djelatnosti niti je to tuženik ičime dokazao. Stoga se evidentno prema ocjeni suda radi o potrošačkom kreditu u kojem ugovoru je tužitelj nedvojbeno nastupio kao potrošač.

9. Nadalje, u konkretnom slučaju valja primijeniti čl. 81. st. 2. tada važećeg ZZP/03 prema kojoj se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj - poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca. U konkretnom slučaju, upravo je o tome riječ. Naime, Ugovor o kreditu zaključen između tužitelja i tuženika je standardni, tipizirani ugovor, koji je u tom periodu tuženik sklopio s vrlo velikim brojem korisnika, a na čiji sadržaj tužitelj nije imao nikakav utjecaj niti mu je dana mogućnost pregovora glede bilo koje odredbe istoga, a sukladno odredbi st. 1. istog članka, ugovorna

odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Načelo savjesnosti i poštenja jedno je od temeljnih načela obveznog prava, a sadržano je u odredbi čl. 4. ZOO-a kojom odredbom je propisano da su se u zasnivanju obveznih odnosa i ostvarivanju prava i obveza iz tih odnosa sudionici dužni pridržavati načela savjesnosti i poštenja. Dakle, sudionici obveznih odnosa prilikom zasnivanja i za vrijeme trajanja takvih odnosa dužni su postupati obzirno i uvažavati interese obiju strana, a što tuženik nije činio kada je, koristeći tužiteljev nepovoljniji položaj, ugovorio da je ovlašten tzv. izlaznu naknadu zaračunati sukladno vlastitoj odluci, a bez ugovaranja konkretnih kriterija i parametara o kojima ovisi visina takve naknade. Stoga je prema motrištu suda predmetna ugovorna odredba nepoštena, a prema čl. 87. ZZP/03 propisano je da je nepoštena ugovorna odredba ništava (nišetna). Pored toga je navedena odredba nišetna i temeljem odredbi Zakona o obveznim odnosima, budući da je iz ranije navedenih razloga činidba neodređena i neodrediva, a sve sukladno čl. 269. st. 2. ZOO-a.

9.1. Nastavno, Direktivom Vijeća 93/13 koja je implementirana u hrvatski pravni sustav propisano je da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom, ako suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, s tim da se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca. Pravna posljedica ovakvih odredbi je njihova nepoštenost i nišetnost. Da se o sadržaju navedenih odredbi nije pregovaralo proizlazi iz iskaza tužitelja, a isto tako tužitelj nije imao niti mogao imati utjecaj na sadržaj Ugovora o kreditu jer sadržaj istog kreira Banka ovdje tuženik. Dakle ocjena je suda da je predmetna ugovorna odredba nepoštena i nišetna.

10. Slijedom svega navedenog valjalo je usvojiti tužbeni zahtjev i utvrditi nišetnim odredbu čl. 23.C. Ugovora o kreditu broj: 7102703112 od 3. svibnja 2005. Valja još napomenuti kako nije osnovan prigovor zastare, obzirom da pravo na zahtjev za utvrđenje nišetnosti ne može zastarjeti.

11. Tuženik je prigovorio da tužitelj nema pravni interes za utvrđenje nišetnosti sporne odredbe ugovora o kreditu što nije stav ovoga suda jer prema ocjeni suda tužitelj u konkretnom slučaju ima pravni interes za postavljanje deklaratornog tužbenog zahtjeva u smislu odredbe čl. 187. ZPP-a, obzirom je zahtjev za utvrđenje pravnog posla nišetnim tek prethodno pitanje za ostvarenje zahtjeva za vraćanje stečenoga na temelju toga pravnog posla, a pravni interes za takav deklaratorni zahtjev ne isključuje sama činjenica što, pored deklaratornog nije postavljen i kondemnatorni zahtjev.

12. Tuženik je učinio nespornim da je za obradu kredita tužitelju naplaćena naknada u iznosu od 103,84 eura / 782,39 kuna, a tužitelj je kao vrijednost predmet spora označio 1.328,00 eura, međutim, bez obzira što je tužbeni zahtjev postavljen kao isključivo deklaratorni, a tužitelj istim traži utvrđenje nišetnim odredbe ugovora o kreditu temeljem koje odredbe je tužitelju od strane tuženika nesporno naplaćena naknada od 103,84 eura to vrijednost ovog spora ne može biti veća od iznosa naknade koja je naplaćena upravo temeljem odredbe za koju tužitelj traži utvrđenje nišetnosti

u ovom sporu i što je predmet spora. Dakle stajalište je suda da je u konkretnom slučaju vrijednost spora određena visinom naplaćene naknade.

13. Odluka o parničnom postupku temelji se na odredbi čl. 154. st. 1. ZPP-a pa je tužitelju priznat trošak zastupanja po odvjetniku i to za sastav tužbe 25 bodova (Tbr.8/1), za sastav podneska od 3. ožujka 2026. 6,25 bodova (Tbr.8/3), za sastav podnesaka od 19. svibnja i 3. srpnja 2026. 25 bodova (Tbr.8/3), za zastupanje na ročištu 19. svibnja i 3. srpnja 2026. po 25 bodova (Tbr.9/1), na ročištu za objavu presude 12,5 bodova, odnosno, ukupno 143,75 bodova, što s obzirom na vrijednost boda od 2,00 eura iznosi 287,50 eura, a uvećano za pripadajući PDV (Tbr. 46. Tarife), iznosi 359,38 eura. Tužitelju je nadalje priznat trošak sudske pristojbe na tužbu u iznosu od 30,00 eura i na presudu u iznosu od 30,00 eura, pa je tužitelju priznat ukupan parnični trošak u iznosu od 419,38 eura.

13.1. Tužitelju nije priznat trošak opomene pred tužbu, jer se ne radi o parničnom trošku, niti je sastavljanje opomene pred tužbu bila procesna pretpostavka za vođenje parnice. Nije mu priznat ni materijalni trošak jer tužitelj nije određeno naveo na šta se taj trošak odnosi, niti dokazao da mu je isti stvarno i nastao.

13.2. U preostalom dijelu, iznad dosuđenog, zahtjev tužitelja za naknadu parničnog troška je odbijen kao previsoko postavljen i time neosnovan.

13.3. Tužitelju pripadaju zatezne kamate na trošak postupka od donošenja presude na temelju čl. 151. st. 3. ZPP-a.

13.4. Tuženik nije uspio u sporu pa je njegov zahtjev za naknadu troškova parničnog postupka, odbijen kao neosnovan.

14. Slijedom navedenog, odlučeno je kao u točkama II.- III. izreke presude.

U Puli, 28. srpnja 2026.

Sudac

Jelena Mavrić

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude dopuštena je žalba. Žalba se podnosi ovom sudu, u tri istovjetna primjera, u roku od petnaest (15) dana od dana ročišta za objavu presude za stranku koja je bila uredno obaviještena o ročištu za objavu, odnosno od dana primitka ovjerenog prijepisa presude za stranku koja nije bila uredno obaviještena o ročištu za objavu. O žalbi odlučuje nadležni županijski sud.

DNA:

1. Tužitelju po punomoćniku
2. Tuženiku po punomoćnicima

Broj zapisa: **9-3088b-4fb2b**

Kontrolni broj: **0a2f7-e42cb-5329f**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku,
Općinski sud u Puli - Pola potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.